

думашь, зацо, за да ме искусишь, направила си това, утѣшавамсе азъ, утѣши се же и ты. Сось тыя прочее думы и сось други многу подобны едва направи сиромашъ пакъ любовь сось нея.

Разумѣй, о царю, отъ това повѣствованіе, зацо никой не може да побори женски те лукавства. Това чувши царь, отъ четвертаго философа, повелѣ да не убивать сына му.

Отхожда пакъ наложница та царска при царя.

Бѣсна та же оная наложница царска разумѣвши, зацо царь се раская, и не убива сына си, приступи при царя, держащи въ руке те си единъ снопъ отровныхъ травъ, и рече му: о царю, те уже держимъ въ руке те си травы отравны и смертоносны, и кленемъ ти се въ Бога жива, зацо, ако не отмстишь мене отъ сына си, и не го убіешь, зацо то безстыдно обезчести ме цѣломудренна жена суци, ще пиемъ отъ тыя травы, и ще умремъ неволно, и Богъ мене ще отмсти отъ тебе, и неговый судъ да ти не буде простень, и ще ти се случи, какво то се случи одной свиніи.

Примѣръ жены.

Имаше обычай една свинія, да отхожда всегда при една смоковница, да яде смоквы, що то падаха. Въ единъ же отъ